

Arrest

nr. 122 171 van 7 april 2014
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KARABAYIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster heeft op 4 oktober 2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend als werknemer of werkzoekende. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 11 december 2012 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Verzoekster heeft op 24 december 2012 een nieuwe aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend als werknemer of werkzoekende. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 22 mei 2013 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekster heeft op 24 juni 2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend als werknemer of werkzoekende. Op 18 november 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid zoals voorzien in art 43 van de wet van 15.12.1980:

Er zijn diverse feiten van openbare orde en veroordelingen (in Nederland en België), waaronder toch een aantal vrij recente, die een belangrijke indicatie geven aangaande betrokkene (neiging tot recidive waardoor zij wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel balans van de samenleving.

Meest recente overtredingen/veroordelingen in Nederland (gevangenisstraffen, werkstraffen, geldboetes):

- *Diefstal-diefstal (2011)*

Moord of opzettelijke doodslag —poging tot zware mishandeling (2009)

- *Helen van gestolen goederen — schuldheiling (2009)*

- *diefstal na illegale toegang tot eigendom — diefstal waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft door middel van valse sleutels (2007)*

- *Bedreigingen — bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht - Veroorzaken van kleinere lichamelijke letsels — openlijk met verenigde krachten geweldplegen tegen personen en goederen - Bedreigingen — bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht (2010)*

- *diefstal — diefstal - diefstal met gebruik van geweld of wapens of met gebruik van bedreiging met geweld of wapens tegen personen — diefstal met geweld of bedreiging (2012) Meest recente veroordelingen in België (gevangenisstraf en geldboete met uitstel — bijzondere verbeurdverklaring):*

- *diefstal met geweld of bedreiging - CR Antwerpen — veroordeling op 28.06.2010*

- *verdovende middelen: bezit zonder vergunning — CR Hasselt — veroordeling op 24.05.2012*

De maatregel om het recht op verblijf van langer dan 3 maanden te weigeren, is dan ook evenredig. Daarbij werd wel degelijk rekening gehouden met de voorgelegde documenten, het persoonlijk gedrag van betrokkene en haarpersoonlijke situatie,

Het gaat niet op omdat betrokkene geen gevolg gegeven heeft aan eerdere weigeringsbeslissingen en zo dus intussen (beperkte) belangen in België heeft gecreëerd, dat zij daaraan rechten zou kunnen ontnemen om overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel toch het recht op verblijf te verwerven ondanks de bezwaren van openbare orde. Trouwens, de belangen van betrokkene in België zijn nog steeds zeer relatief. Betrokkene is er ondertussen wel in geslaagd om een job te vinden maar dit slechts voor een beperkt aantal uren per week. Deze tewerkstelling weest niet op tegen en doet geen afbreuk aan de feiten van openbare orde. Betrokkene is verder vergezeld van haar dochter en Surinaamse partner maar geen van beiden heeft het verblijfsrecht reeds bekomen in eigen hoofde gezien zij beiden afhankelijk zijn van het verblijf van betrokkene. Gezien het verblijfsrecht aan elk van de gezinsleden geweigerd wordt, wordt het gezin alvast niet uit elkaar gehaald en kunnen zij samen, in een andere lidstaat naar keuze en voor zover zij daar wel aan de verblijfsvoorwaarden kan voldoen een gezinsleven opbouwen.

Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar kind niet erkend worden. Er kan voor het kind geen toepassing gemaakt worden van het art. 40 bis §2 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van het kind, om te komen vervoegen in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige andere verblijfgrond zou hebben of een andere verblijfgrond inroept, vandaar dat hier overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet: Schending van de artikelen 40, §4, 1° Vw., 42, §7 Vw en 43 Vw.; Schending van het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel; De aangehaalde wetbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig

te maken aan machtsoverschrijding. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed". Dit moet de vreemdeling toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van zijn persoon genomen wordt. Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). De uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 bepaalt nog dat elke beslissing van een administratieve overheid de feitelijke gegevens dient te vermelden die de beslissing schragen, en wel in de beslissing zelf. Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat de verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren. De materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. De formele motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen betekent dat deze redenen veruitwendigd moeten worden door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Aldus verplicht het materiële motiveringsbeginsel de verwerende partij om bij het nemen van beslissingen in feite en in rechte aanvaardbare redenen te hanteren en eveneens een evenredigheidstoetsing te maken. De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van de verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel, eveneens onderzocht te worden in het kader van de toegepaste artikelen 40, §4, 1° Vw., 42, §1 Vw en 43 Vw. Dit onderzoek moet toelaten om na te gaan of de verwerende partij haar beslissing op een afdoende wijze heeft gemotiveerd door een correcte toepassing van de wetsartikelen en in rechte aanvaardbare redenen. Bovendien moet nagegaan worden of een correcte evenredigheidstoetsing is gebeurd. Inzake heeft verzoekster een aanvraag voor een verklaring tot inschrijving als werknemer / werkzoekende conform art. 40, §4, 1° Vw ingediend. Art. 40, §4, 1° bepaalt dat: (...). De behandelingsprocedure van deze aanvraag is omschreven in art. 41 Vw e.v. Het is niet betwist dat verzoekster, die de Nederlandse nationaliteit heeft, een burger van de Unie is en dat zij in België als werkneemster actief is. Ondanks het feit dat verzoekster zowel aan de voorwaarden van art. 40, §4, 1° voldeed als de procedure zoals vervat in art. 41 Vw e.v. correct opvolgde, heeft de verwerende partij ten onrechte een negatieve beslissing genomen. De bestreden beslissing vermeldt als reden dat verzoekster door haar gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang brengt. De verwerende partij komt tot dit besluit door het feit dat verzoekster diverse feiten van openbare orde en veroordelingen zou hebben opgelopen in België en Nederland, waaronder toch een aantal vrij recente, die een belangrijke indicatie geven aangaande haar 'neiging tot recidive' waardoor zij wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij maakt aldus toepassing van art. 43 Vw. dat haar de mogelijkheid geeft om de verblijfsaanvragen te weigeren om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het materiële motiveringsbeginsel verplicht de verwerende partij echter om een correcte toepassing te maken van art. 43 Vw. Art. 43 Vw., dat een omzetting vormt van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt immers dat: (...). Uit deze wetsbepaling blijkt dat het begrip "openbare orde" beperkt dient geïnterpreteerd te worden en er rekening dient gehouden te worden met het evenredigheidsbeginsel. Een strafrechtelijke veroordeling op zich volstaat niet om een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. In dat opzicht wordt nog verwezen naar artikel 27 van de Europese richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort Richtlijn 2004/38/EG) en naar artikel 28.1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt dat: "1. alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en

de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, overweging... " Art. 42, §1 Vw. bepaalt eveneens dat: "§1. ... Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. ..." Het evenredigheidsbeginsel dat wordt opgelegd houdt in dat gemachtigde van de minister een belangenafweging moet maken. De parlementaire stukken verwijzen hierbij naar de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG (23ste overweging) die in herinnering brengt het feit dat de verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ernstige schade kan toebrengen aan de personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd. Om deze redenen wordt de draagwijdte ervan, op basis van het evenredigheidsprincipe, beperkt door artikel 28, §1 van de Richtlijn 2004/38/EG. (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Pari St. Kamer 2006-2007*, nr. 2845/001 p. 60-63). Verweerder diende aldus bij het vaststellen van een schending van de openbare orde tevens een belangenafweging te maken. Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over artikel 43 Vw. aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord: ([www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen](http://www.senate.be/publications-publicatielijst/Belgische+Senaat+Handelingen)). Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het "persoonlijk gedrag" van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat, moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen. In de bestreden beslissing van tegenpartij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag van verzoekster. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond. De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing de opgelopen strafrechtelijke veroordelingen en de kwalificaties van de misdrijven om dan vervolgens op een absurde wijze tot het besluit te komen dat verzoekster een 'neiging tot recidive' heeft waardoor zij wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het is de verwerende partij echter niet toegelaten om tot een dergelijk besluit te komen zonder het persoonlijk gedrag van verzoekster te onderzoeken en zonder rekening te houden met andere relevante elementen. Immers, de artikelen 42 Vw. en 43 Vw., het materiële motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel vereisen dat alle elementen van het dossier in rekening genomen worden bij de belangenafweging die de verwerende partij dient te maken bij het nemen van de beslissing. De verwerende partij verzaakt echter aan een correcte evenredigheidstoetsing doordat het enkel het strafverleden van verzoekster in aanmerking neemt. Er zijn nog tal van andere elementen die de verwerende partij om onbegrijpelijke redenen buiten beschouwing heeft gelaten bij de evenredigheidstoetsing. Zo heeft verzoekster haar strafverleden achter zich gelaten en een nieuw leven begonnen in België. Het is immers haar volkomen recht om zich als een Unieburger te bewegen en te vestigen in elke land van de Europese Unie ten gevolge van het recht op vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie zoals gewaarborgd in de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement. Verzoekster heeft eveneens berouw getoond over de feiten die zij gepleegd heeft in het verleden. Zij heeft trouwens alle straffen uitgezeten. Momenteel heeft zij enkel twee herroepelijke veroordelingen, waarvan zij enerzijds de gevangenisstraffen heeft uitgezeten en anderzijds telkens aan een proeftijd van 2 jaar is onderworpen. Dit blijkt uit het uittreksel van het stafregister dat is bekomen van de Nederlandse autoriteiten (stuk 4). De laatste veroordeling van verzoekster dateert echter uit 24/05/2012 ingevolge een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Hasselt. Er is aldus een periode van 1,5 jaar verstreken uit de laatste veroordeling waarbij verzoekster geen nieuwe feiten meer gepleegd heeft. Aldus heeft verzoekster zich op duidelijke wijze herschikt naar de regels van de openbare orde. Er is duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive. Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoekster een 'neiging tot recidive' heeft waardoor zij wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Dit is een motivering die losstaat van het individuele geval en die verband houdt met algemene preventieve redenen die niet mogen aangevoerd worden volgens artikel 43 Vw. In dat opzicht kan verwezen worden naar de uitspraak van de Raad in het arrest van 28 oktober 2009, nr. 33.319: "Er dient niet enkel rekening gehouden te worden met de tijd die verstreken is sedert het ogenblik dat bepaalde strafrechtelijke inbreuken werden begaan en met het gedrag van de betrokken vreemdeling, doch ook met het maatschappelijk gevaar dat voortvloeit uit de aanwezigheid van de betrokken vreemdeling op het Belgisch grondgebied, met de aard van de strafbare activiteiten en de veroorzaakte schade. " Uit het administratief dossier blijkt verder ook uit dat verzoekster eind 2012 heeft gewerkt en nadien na haar bevalling sinds 14 oktober 2013 opnieuw is beginnen te werken met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Verder woont verzoekster sinds 2012 samen met haar huidige partner de heer MD, met wie zij samen een kind heeft genaamd MDAS. Het kind is nog maar 6 maanden oud. Verzoekster is aldus een jonge moeder die zich volledig concentreert op de opvoeding

van haar kind. Haar kind heeft haar op duidelijke wijze geholpen om te veranderen in de positieve zin. Verzoekster heeft aldus een verantwoordelijkheidsbesef gekregen doordat zij nu een gezin heeft gevormd en vrij recent een moeder is geworden. Bovendien doet zij alles om haar werk te behouden. Dat zij doorgezet is om zich niet meer op het slechte pad te begeven, blijkt eveneens uit haar inspanningen om haar werk en gezin te combineren. De verwerende partij heeft ook geen rekening gehouden met de ernst van de feiten. De strafmaat zou daarvoor een indicatie kunnen zijn, doch verwerende partij heeft de opgelopen straffen niet vermeld in de bestreden beslissing. Indien de verwerende partij dat had gedaan, zou het al snel inzien dat de hoogste gevangenisstraf dat verzoekster heeft opgelopen, een gevangenisstraf van 90 dagen betreft. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt of de verwerende partij de zwaarwichtigheid van de feiten die verzoekster gepleegd heeft en het beweerde gevaar dat zij vormt voor de openbare, heeft afgewogen tegen haar persoonlijke belangen, namelijk het feit dat zij een gezin heeft gevormd en kind heeft, het feit dat zij werkt, het feit dat zij een streep heeft getrokken door haar strafverleden daar zij 1,5 jaar niet meer heeft gerecidiveerd, de kleinschaligheid van de gepleegde misdrijven,.... Indien de verwerende partij dit had gedaan, zou zij tot de conclusie komen dat de zwaarwichtigheid van de feiten die verzoekster gepleegd heeft en het beweerde gevaar dat zij vormt voor de openbare, geenszins kan afwegen tegen haar persoonlijke belangen en dat verzoekster niet meer een ernstig gevaar voor de openbare vormt. In dat opzicht wordt verwezen naar de uitspraak van Raad in het arrest van 12 december 2008, nr. 20 338: "Vernietiging. De bestreden beslissing verwijst aldus naar twee recente veroordelingen, waarbij verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, doch nergens weegt verweerder de zwaarwichtigheid van de feiten, en het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde af tegen de belangen van verzoeker, namelijk zijn hechte band met België waar hij al z 'n hele leven woont en zijn nauwelijks bestaande banden met het land waarvan hij de nationaliteit heeft, doch waar hij nooit verbleven heeft. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat verweerder de evenredigheidstoets die eveneens wordt opgelegd door artikel 43 van de Vreemdelingenwet, heeft gedaan. " Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verweerder bij de evenredigheids- toetsing of uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden, bovenstaande positieve gegevens in overweging heeft genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat verweerder rekening hield met de korte opeenvolging en de veelvuldige veroordelingen, doch blijkt niet dat verweerder bij zijn afweging rekening heeft gehouden met de persoonlijke belangen van verzoekster die zowel afzonderlijk als bij elkaar genomen een positieve indruk zouden kunnen maken. De verwerende partij somt in de bestreden beslissing de veroordelingen duidelijk op om de opeenvolging en de veelvuldigheid van de veroordelingen aan te tonen. In dat opzicht wordt verwezen naar de uitspraak van de Raad in het arrest van 23 november 2009, nr. 34 498: "VERNIENTIGING. Schending artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Vijf strafrechtelijke veroordelingen. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verweerder bij de evenredigheidstoetsing of uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden, bovenstaande positieve gegevens in overweging heeft genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat verweerder rekening hield met de korte opeenvolging en de veelvuldige veroordelingen, doch blijkt niet dat verweerder bij zijn afweging rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker werkt in Nederland, een contract heeft van onbepaalde duur die inging na zijn laatste veroordeling en in aanmerking komt voor elektronisch toezicht. Verweerder dient voor de evenredigheidstoetsing met alle aan hem gekende feiten rekening te houden." en in het arrest van 27 november 2009, nr. 34 999: "Het loutere feit van een strafrechtelijke veroordeling geeft niet automatisch aanleiding tot een weigering van de machtiging tot verblijf De gemachtigde kan evenwel de machtiging tot verblijf weigeren ten aanzien van een vreemdeling waarvan hij het "persoonlijk gedrag" afleidt uit een strafrechtelijke veroordeling, waarbij hij rekening houdt met de aard van het gepleegde misdrijf en de maatschappelijke gevolgen ervan, alsmede met de actuele dreiging. " De verwerende partij heeft aldus het evenredigheidsbeginsel miskend door het persoonlijk gedrag van verzoekster en alle andere bovenvermelde elementen niet in overweging te nemen. In de bestreden beslissing wordt weliswaar gesteld dat het gedrag van verzoeker dusdanig is dat "haar verblijf ongewenst is om reden van openbare orde en nationale veiligheid" maar wordt voorts slechts verwezen naar de vroegere strafrechtelijke veroordelingen, wat geleet op de uitdrukkelijke tekst van artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet in casu niet volstaat om een verblijfsrecht te weigeren. Bovendien wordt gemerkt dat er tal van positieve elementen niet in overweging zijn genomen. De stelling van de verwerende partij dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is, wat impliceert dat verzoekster door haar gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, vindt derhalve geen steun in het administratief dossier. Immers de actuele, werkelijke en ernstige karakter van de bedreiging die verzoekster zou vormen voor de openbare orde, is geenszins bewezen. De evenredigheidstoets die de verwerende partij heeft gemaakt, is eveneens gebrekkig te noemen wegens onvoldoende onderzoek

van persoonlijk gedrag. Zowel het evenredigheidsbeginsel als art. 43 Vw. zijn daardoor geschonden. Gezien er geen rekening wordt gehouden met alle elementen van het dossier, is eveneens art. 42, §1 geschonden. Gezien er een schending is van enerzijds het evenredigheidsbeginsel en anderzijds art. 42, §1 en art. 43 Vw, kan er ook niet gesteld worden dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Immers, het steunt niet op in rechte aanvaardbare redenen en faalt in rechte. Derhalve is het materiële motiveringsbeginsel eveneens geschonden. Er kan dan bijgevolg ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing *“niets gezegd wordt over het persoonlijk gedrag van verzoekster, en er niet wordt aangetoond dat verzoekster geen berouw zou hebben”*.

Het loutere gegeven dat verzoekster in haar verzoekschrift laat uitschijnen dat zij berouw heeft, maakt uiteraard niet dat de gemachtigde geen beslissing had mogen nemen op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° (...).

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.”

De gemachtigde van de staatssecretaris vermag te verwijzen naar de vele feiten van openbare orde en veroordelingen in België en in Nederland. Artikel 43 van de vreemdelingenwet verbiedt niet dat mede rekening wordt gehouden met eerdere veroordelingen om tot een gevaar voor de openbare orde of de veiligheid te besluiten. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat:

- verzoekster in België reeds twee maal veroordeeld werd, met name in 2010 voor diefstallen (gewoon en met geweld of bedreiging), en in 2012 voor het bezit van verdovende middelen;
- verzoekster in Nederland over de periode van 1995 tot 2011 elf keer veroordeeld werd, voor diverse feiten, waaronder diefstal, mishandeling, schuldheiling, vluchtmisdrijf, bezit/handel wapens, opzet heiling, bedreiging en geweldpleging;

- de vele feiten van openbare orde en veroordelingen, waaronder toch een aantal vrij recente, geven een belangrijke indicatie aangaande verzoeksters 'neiging tot recidive' waardoor zij wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving;
- het verblijf dient geweigerd te worden, en deze maatregel evenredig is, rekening houdende met de door verzoekster voorgelegde documenten, haar persoonlijk gedrag en haar persoonlijke situatie;
- in het verleden aan verzoekster reeds twee maal een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, waaraan verzoekster geen gevolg heeft gegeven, doch hierdoor intussen beperkte belangen in België heeft gecreëerd, die evenwel conform het evenredigheidsbeginsel geen aanleiding kunnen geven tot een recht op verblijf ondanks de bezwaren van openbare orde;
- de belangen van verzoekster in België zeer relatief zijn;
- verzoekster ondertussen een job heeft gevonden, maar zij slechts voor enkele uren werkt, en dit niet opweegt tegen en afbreuk doet aan de feiten van openbare orde;
- verzoekster vergezeld wordt van haar dochter en Surinaamse partner, die geen eigen verblijfsrecht hebben bekomen, en afhankelijk zijn van het verblijf van verzoekende partij, zodat er geen scheiding is van de gezinsleden.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk de toets van de redelijkheid/evenredigheid doorgevoerd, en rekening gehouden met de elementen die blijken uit de door verzoekster voorgelegde stukken, haar persoonlijk gedrag en persoonlijke situatie. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat in de bestreden beslissing niets over haar persoonlijk gedrag gezegd wordt.

In de mate dat verzoekster deze feiten anders beoordeelt, laat de Raad gelden dat het loutere feit dat verzoekster blijk geeft van een andere inschatting van de door haar gepleegde feiten, niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De loutere bewering van verzoekster dat zij haar strafverleden achter zich heeft gelaten en een nieuw leven is begonnen in België, maakt uiteraard niet dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Het voorgaande temeer daar verzoekende partij in 2010 en in 2012, vonnis van 24 mei 2012, nog veroordeeld werd in België. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing uitvoerig ingegaan op de concrete elementen van verzoeksters gedrag en situatie, zo o.m. het gegeven dat zij een job heeft voor enkele uren, dat haar belangen in België relatief zijn en niet onevenredig met de weigeringsbeslissing, waarbij wordt vastgesteld dat ook aan de eerdere beslissingen geen gevolg is gegeven door verzoekster, dat zij vergezeld is van haar dochter en Surinaamse partner, die geen verblijfsrecht uit eigen hoofde hebben en het betrokkenen vrij staat samen, in een andere lidstaat naar keuze en voor zover zij daar wel aan de verblijfsvoorwaarden kan voldoen, een gezinsleven op te bouwen.

Ook de bewering dat zij alle straffen zou hebben uitgezeten en dat er anderhalf jaar is verstreken sinds de laatste veroordeling, is niet relevant en kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Het Belgisch recht kent geen precedentenrechtspraak.

Aangaande de aanwezigheid van dochter en partner en de beperkte tewerkstelling van verzoekster is wel gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing. Verzoekster gaat hier evenwel niet op in, en toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“schending van het redelijkheidsbeginsel. De verwerende partij mag de aanvraag van verzoekster niet zomaar weigeren en dient daarbij eveneens rekening te houden met alle elementen van het dossier. De verwerende partij erkent enerzijds dat verzoekster belangen heeft gecreëerd in België sinds lang, doch stelt verkeerdelijk op dat “zij daaraan geen rechten zou kunnen ontleen om overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel toch het recht op verblijf te verwerven ondanks de bezwaren van openbare orde.” Verzoekster stelt dat zij niet ontkent dat zij een aantal keren veroordeeld werd, doch stelt dat zij haar straffen volledig heeft uitgezeten. De getroffen maatregel komt verzoekster over als een bijkomende straf, hetgeen niet redelijk is. Bovendien dateren de feiten waarop de veroordelingen betrekking hebben van jaren terug. Verzoeker stelt dat door enkel en alleen te verwijzen naar de opgelopen veroordelingen, de verwerende partij geenszins de vereiste afweging tussen individueel en algemeen belang gemaakt heeft, noch heeft zij rekening gehouden met de persoonlijke en economische elementen vermeld in de bestreden beslissing. Reeds werd aangetoond dat de verwerende partij zowel het evenredigheidsbeginsel als de toegepaste artikelen als het materiële motiveringsbeginsel heeft miskend. Dit brengt eveneens een schending van het redelijkheidsbeginsel met zich mee gezien er geen correcte belangenafweging werd gemaakt. De verwerende partij stelt ook verkeerdelijk dat de tewerkstelling van verzoekster niet opweegt tegen de openbare orde, hoewel zij erkent dat verzoekster toch belangen heeft gecreëerd in België. Immers, de verwerende partij begaat er een beoordelingsfout want de tewerkstelling van verzoekster is van onbepaalde duur en weegt derhalve wel op tegen de openbare orde. De verwerende partij mag ook niet zomaar afleiden uit de volgens haar beperkte karakter van de tewerkstelling dat de belangen die verzoekster heeft gecreëerd in België haar geen voldoende bescherming zou kunnen geven in de belangenafweging tegen de openbare orde. Immers, de verwerende partij verliest daarbij bewust uit het oog dat verzoekster een jonge moeder is die zich nog niet fulltime kan begeven op de arbeidsmarkt. Verder onthoudt de verwerende partij zich om melding te maken van de onbepaalde duur van de tewerkstelling om verzoekster om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De beslissing is kennelijk onredelijk te noemen.”

2.2.2. Verzoekster herhaalt dat zij haar straffen heeft uitgezeten, en de veroordelingen betrekking hebben op feiten van jaren terug. Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel naar de veroordelingen heeft verwezen, en aldus geen afweging tussen individueel en algemeen belang heeft gemaakt.

Met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, waarbij wel wordt ingegaan op de persoonlijke situatie en het gedrag van verzoekster, kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze werd genomen. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel.

Het is niet omdat verzoekster betoogt dat haar tewerkstelling, waarvan zij niet betwist dat zij slechts voor een beperkt aantal uren per week tewerkgesteld is, een verblijfsrecht zou rechtvaardigen dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

Verzoeksters betoog dat zij een jonge moeder is die zich niet fulltime kan begeven op de arbeidsmarkt, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De Raad laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zulks het geval zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Doordat de wetsbepalingen onvolledig werden toegepast op verzoekster, schendt verweerster op onbetwistbare wijze het zorgvuldigheidsbeginsel. Door het persoonlijk gedrag van verzoekster niet te onderzoeken in haar beslissing, miskent de verweerster op ernstige wijze de beginselen van het behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in

die zin dat verweerster onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke, economische en financiële toestand van verzoekster en geen bijkomende uitleg heeft geëist."

2.3.2. Zij betoogt dat haar persoonlijk gedrag niet onderzocht werd in de bestreden beslissing, doordat geen bijkomende uitleg werd geëist inzake haar persoonlijke, economische en financiële toestand.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat de gemachtigde van de staatssecretaris, nadat de vreemdeling bij zijn aanvraag alle stukken heeft voorgelegd waarop deze zich wenst te beroepen, nog bijkomende stukken zou dienen op te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk op grond van welke bepaling de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe verplicht zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om bij haar aanvraag tot verblijf alle stukken en informatie die zij nuttig achtte, voor te leggen. Verzoekster beperkt zich tot een louter theoretisch betoog zonder *in concreto* aan te tonen welke informatie niet werd opgevraagd die tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij deze beschouwingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan:

"schending van art. 8 EVRM. Het Hof van Cassatie heeft op 16 maart 2000 (T. Vreemd. 2001) uitgesproken dat de overheid ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met een aantal rechtsnormen van openbare orde, zoals bijvoorbeeld het recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM, of artikel 3 EVRM. Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoekster op ernstige wijze schaadt en dit met miskenning van de beginselen van het behoorlijk bestuur. Aangezien de bestreden beslissing in casu een voortgezet verblijf van verzoekster weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven als het familie- en gezinsleven van verzoekster komen in het gedrang met de bestreden beslissing. Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door de verweerster. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoekster. De bedoeling van verweerster ligt in het feit de verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting zijn gevestigd."

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. *In casu* beperkt verzoekster zich immers tot het uiten van een theoretisch betoog inzake artikel 8 van het EVRM, zonder dat zij *in concreto* aanduidt waaruit haar privéleven precies bestaat, noch om welke reden de bestreden beslissing haar privé- of gezinsleven zou schenden.

Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

De Raad doet gelden dat *in casu* geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing een weigering van verblijf, en niet een beëindiging van een verblijfsrecht, en geen weigering van een voortgezet verblijf zoals verkeerdelijk gesteld door verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar niet nader toegelicht privé- of gezinsleven niet elders kan leiden.

Wat het gezinsleven van verzoekende partij betreft, wordt zij er in de bestreden beslissing op gewezen dat *"Gezien het verblijfsrecht aan elk van de gezinsleden geweigerd wordt; wordt het gezin alvast niet uit elkaar gehaald en kunnen zij samen, in een andere lidstaat naar keuze en voor zover zij daar wel aan de verblijfsvoorwaarden kan voldoen, een gezinsleven opbouwen"*.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC